

Arrest

"DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 323230 van 12/03/2025"

nr. 322 605 van 27 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 11 juli 2024 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 september 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HEYVAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 14 maart 2024 bij de Belgische vertegenwoordiging in Amman (Jordanië) een tweede aanvraag in voor een visum type D (gezinshereniging) in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 11 juli 2024 een beslissing tot weigering van het visum type D (gezinshereniging). Verzoekster werd hiervan op niet nader te bepalen datum te Amman in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Op datum van 14/03/2024 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een visumaanvraag ingediend door A.(...)-S.(...), R.(...) S.(...) A.(...), geboren op (...) en van Irakese nationaliteit, om haar echtgenoot H.(...) A.(...) I.(...) geboren op (...) en van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van het huwelijk dat op 10/01/2024 werd afgesloten tussen bovenvermelde betrokkenen. Ter staving van dit huwelijk werd een Irakese huwelijksakte voorgelegd.

Overwegende dat uit het dossier blijkt dat betrokkenen eerder al gehuwd waren, namelijk op 27/11/2022. Nadien zijn ze dan op 27/11/2023 gescheiden om alzo een bigaam huwelijk te vermijden.

Betrokkene legt hierbij de desbetreffende scheidingsakte voor.

Overwegende dat krachtens artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

Overwegende dat er echter enkel een vertaling van deze echtsscheidingsakte voorgelegd werd, en niet de originele akte. Bovendien werd de vertaling van deze akte ook niet gelegaliseerd door de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Bijgevolg kan de DVZ zich niet uitspreken over de burgerlijke staat van mijnheer H.(...) op het moment van zijn huwelijk met gezinshereniger mevrouw A.(...)-S.(...) en bijgevolg eveneens niet over de geldigheid van dit huwelijk.

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken dit in het buitenland voltrokken huwelijk te erkennen in België. Het huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van haar synthesesemorie voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 27 en 28 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids-, het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster voert bovendien aan dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. Ze stelt hierbij het volgende:

"3.1. Principes

Artikel 27 WIPR, over de erkenning en uitvoerbare kracht van buitenlandse authentieke akten, bepaalt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in §1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Artikel 28 WIPR, over de bewijskracht van buitenlandse authentieke akten, bepaalt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte strekt in België tot bewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid die de akte heeft opgesteld, indien zij tegelijk voldoet :

1° aan de voorwaarden die deze wet stelt aan de vorm van de akten; en

2° aan de voorwaarden voor de echtheid ervan volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld.

De vaststellingen gedaan door de buitenlandse overheid worden niet in aanmerking genomen voorzover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

§ 2. Het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid mag met alle bewijsmiddelen worden aangebracht.”

Artikel 40ter Vreemdelingenwet, op basis waarvan de visumaanvraag voor gezinshereniging werd ingediend, verwijst wat het personeel toepassingsgebied van deze bepaling betreft naar o.m. de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° dat bepaalt :

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

De motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, verplicht de overheid alle administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende te motiveren.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot uitdrukkelijke en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie.

De motiveringsverplichting zoals weergegeven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de rechtsmiddelen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De beslissingen van de overheid moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissingen genomen zijn.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Immers, een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn hierbij niet afdoende (VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T.V.R. 1993/2, 67-71).

De formele motiveringsplicht waarborgt niet alleen dat de burger hierdoor duidelijk kennis kan nemen van alle elementen welke aan de basis van de beslissing liggen, alsook van de draagwijdte van deze beslissing (o.a. RvS nr. 45.623 van 30 december 1993), doch deze formele motiveringsplicht waarborgt tevens de goede werking van het gerechtelijk apparaat (o.a. RvS nr. 44.847 van 9 november 1993).

Bij het onderzoek van de materiële motivering moet nagegaan worden of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

De zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14februari 2006, nr. 154.954)

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het evenredigheidsbeginsel, als toepassing van het redelijkheidsbeginsel, stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt

Betreffende het redelijkheidsbeginsel mag de Raad zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (R.v.St. 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.2. Toegepast op onderhavig geval

Met de thans bestreden beslissing werd de aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van artikel 40ter Vreemdelingenwet geweigerd.

De bestreden beslissing steunt daarbij op de vaststelling dat verwerende partij zich niet kan uitspreken over de burgerlijke staat van de echtgenoot op het moment van zijn huwelijk met verzoekster en bijgevolg niet over de geldigheid van dit huwelijk.

De rechtsgeldigheid van het huwelijk wordt echter betwist op basis van de niet-authentieke en niet-gelegaliseerde echtscheidingsakte die bij de visumaanvraag werd voorgelegd.

Hoewel verzoekster niet betwist dat de voorgelegde echtscheidingsakte van hun eerdere huwelijk dat verzoekster en haar echtgenoot hebben laten ontbinden in Irak enkel een vertaling betrof en niet de originele akte en deze niet gelegaliseerd werd, kon verwerende partij zich niet louter op deze vaststelling beroepen om te besluiten dat het zich niet kon uitspreken over hun burgerlijke staat op het moment van hun tweede huwelijk en dus over de geldigheid van dit huwelijk.

In toepassing van artikel 27 en artikel 28 WIPR omtrent de erkenning, uitvoerbare kracht en de bewijskracht van buitenlandse authentieke akten, moet met name vastgesteld worden dat verwerende partij heeft nagelaten de rechtsgeldigheid en de echtheid van de huwelijksakte aan een controle te onderwerpen op basis van deze bepalingen.

De bestreden beslissing beperkt zich ertoe door te stellen dat de voorgelegde echtscheidingsakte niet conform artikel 30 WIPR gelegaliseerd werd maar spreekt zich daarentegen niet uit over de echtheid en de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte zelf.

Daarnaast vermeldt deze huwelijksakte die werd afgesloten in het kader van hun huwelijk van 10 januari 2024 vermeldt bovendien uitdrukkelijk de burgerlijke staat 'gescheiden' van zowel verzoekster als haar echtgenote in de akte.

Van deze akte werd de originele, authentieke én gelegaliseerde akte voorgelegd (stuk 3 bij het verzoekschrift van 13 augustus 2024), alsook de eveneens gelegaliseerde vertaling daarvan (stuk 4 bij het verzoekschrift van 13 augustus 2024).

Zowel bij haar echtgenoot, als bij verzoekster staat bij 'burgerlijke staat' op deze akte 'gescheiden' (Marital status: Divorced) vermeld (stuk 4 bij het verzoekschrift van 13 augustus 2024). Eveneens staat hierop vermeldt dat het echtscheidingsvonnis van 27 november 2023 met nr. nr. 8602/P/2023 door dezelfde rechtbank werd uitgesproken (Return of divorce as per the divorce ruling issued for them by this court No. 8602/P/2023 dated 27/11/2023) (stuk 4 bij het verzoekschrift van 13 augustus 2024).

Doordat verzoekster een rechtsgeldig opgestelde, gelegaliseerde buitenlandse authentieke huwelijksakte heeft voorgelegd, met gelegaliseerde vertaling, had de rechtsgeldigheid van deze akte op zich onderzocht moeten worden in overeenstemming met artikel 27 WIPR waarna het had moeten vaststellen dat aan alle vormvoorwaarden werd voldaan.

De bestreden beslissing spreekt zich echter niet uit over de rechtsgeldigheid van deze akte in toepassing van artikel 27 WIPR maar louter over het gebrek aan legalisatie van de echtscheidingsakte in toepassing van artikel 30 WIPR.

Door de rechtsgeldigheid van het huwelijk te betwisten en het huwelijk te weigeren te erkennen, louter op basis van het niet voorleggen van de authentieke, gelegaliseerde echtscheidingsakte, overschrijdt verwerende partij haar bevoegdheid inzake de erkenning van buitenlandse authentieke akten in toepassing van artikel 27 WIPR.

Daarnaast overschrijdt verwerende partij haar bevoegdheid conform artikel 40ter Vreemdelingenwet door een authentieke, gelegaliseerde echtscheidingsakte te vereisen als voorwaarde voor erkenning van het huwelijk en op basis daarvan te weigeren de rechtsgeldigheid en de echtheid van de huwelijksakte te erkennen en dus meer te vereisen dan wat nodig is, en daarbij te stellen dat het zich niet kan uitspreken over de burgerlijke staat van verzoekster en mijnheer H.(...) op het moment van het huwelijk, niettegenstaande deze huwelijksakte met betrekking tot hun burgerlijke staat uitdrukkelijk stelt dat beide betrokkenen gescheiden zijn.

Overwegende dat verwerende partij zich op basis hiervan dus wel degelijk over de burgerlijke staat van mijnheer H.(...) op het moment van zijn huwelijk met verzoekster kon uitspreken en overwegende dat het stelt dat het dit niet kon en het bijgevolg weigerde het in het buitenland voltrokken huwelijk te erkennen, zonder dat het in dat verband de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte op basis van de gelegaliseerde Iraakse authentieke akte zelf onderzocht heeft conform artikel 27 WIPR, miskent verwerende partij met deze motivering de bewijskracht van de huwelijksakte en schendt het de op haar rustende motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Gelet op het voorgaande, meent verzoeker dat verwerende partij kennelijk onzorgvuldig heeft gehandeld en op onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Verwerende partij schendt met de motieven van de bestreden beslissing naast de artikelen 27 en 28 WIPR en de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet ook de op haar rustende motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

3.3. Standpunt verwerende partij in de nota met opmerkingen

In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat verzoekster met haar uiteenzetting enkel kritiek uit op het niet erkennen van de Iraakse huwelijksakte.

Verwerende partij verwijst naar de toegewezen bevoegdheidsregels die de rechtsmacht van Uw Raad bepalen om op basis daarvan te besluiten dat het geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat het een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht, zoals de rechtsgeldigheid van een huwelijksakte in casu.

Verzoekster dient, luidens de nota van verwerende partij, tegen het onderdeel van de thans bestreden beslissing dat betrekking heeft op de weigering an sich tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, een beroep in te stellen bij de familierechtbank en Uw Raad heeft, wat dit aspect van de bestreden beslissing betreft, dan ook geen rechtsmacht.

Volgens verwerende partij kwam het aan verzoekster toe om alle nodige stukken neer te leggen zodat verwerende partij een beoordeling kon maken op basis van deze stukken, om in toepassing van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht de huwelijksakte als buitenlandse authentieke in België te kunnen erkennen.

3.4. Repliek verzoekster op de nota met opmerkingen

Verzoekster betwist dat zij in haar verzoekschrift uitsluitend kritiek uit op het niet erkennen van de Iraakse huwelijksakte, zoals verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt.

Er werd met de middelen ontwikkeld in het verzoekschrift allerm minst aangestuurd op de controle door Uw Raad van de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte in kwestie. Verzoekster heeft Uw Raad geenszins gevorderd om zich in het kader van een geschil met betrekking tot de erkenning van de wettigheid van de huwelijksakte uit te spreken, maar wel om op basis van de motieven van de bestreden beslissing een schending van de motiveringsverplichting en van de zorgvuldigheidsplicht vast te stellen rekening houdend met de feitelijke omstandigheden van het concrete geval die Uw Raad worden voorgelegd.

Verzoekster meent namelijk dat verwerende partij onvoldoende gemotiveerd heeft – en bijgevolg onzorgvuldig handelt – waarom de gemachtigde uitsluitend op basis van de niet-gelegaliseerde vertaling van de echtscheidingsakte tot het besluit is gekomen dat het geen uitspraak kon doen over de burgerlijke staat van de echtgenoot van verzoekster en bijgevolg over de geldigheid van het huwelijk, terwijl de burgerlijke staat eveneens uit de voorgelegde gelegaliseerde én vertaalde huwelijksakte afgeleid kon worden nu deze er expliciet in vermeld wordt.

De kritiek werd aldus niet geuit op het niet erkennen van de huwelijksakte an sich, maar wel op de vaststelling dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig gehandeld heeft door het in het buitenland voltrokken huwelijk te weigeren te erkennen op basis van de vaststelling dat zij zich niet over de burgerlijke staat kon uitspreken, wat het uitsluitend steunt op het voorleggen van een niet-gelegaliseerde vertaalde echtscheidingsakte, niettegenstaande zij zich had kunnen uitspreken over de burgerlijke staat op basis van de gelegaliseerde en vertaalde huwelijksakte.

Dat artikel 27, §1, laatste lid van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde burgerlijke rechtbank, neemt niet weg dat verwerende partij haar besluitvorming zorgvuldig moet steunen op de juiste feitelijke gegevens die zij correct dient te beoordelen.

Het betoog in de nota met opmerkingen dat de Raad op grond van de bevoegdheidsverdeling overeenkomstig de artikelen 144-146 van de Grondwet geen kennis zou kunnen nemen van verzoeksters grieven ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, kan om die reden niet worden bijgetreden. Het gaat in casu immers niet om een betwisting omtrent een burgerlijk recht, maar om de vraag of de huwelijksband kan worden aanvaard uit het zorgvuldig onderzoek van de relevante elementen.

De beoordeling dat de huwelijksband niet aanvaard wordt, is aldus een administratieve rechtshandeling. Derhalve is Uw Raad bevoegd om kennis te nemen van verzoeksters middel tegen de beoordeling van verwerende partij.

In casu is verwerende partij namelijk kennelijk onredelijk tot haar besluit gekomen dat zij zich niet over de burgerlijke staat kon uitspreken, zonder de inhoud van de huwelijksakte hierbij te betrekken, op basis waarvan zij zich in tegenstelling tot wat zij beweert wel degelijk over de burgerlijke staat op het moment van het huwelijk had kunnen uitspreken om de geldigheid van het huwelijk te kunnen erkennen.

Verzoekster verwijt verwerende partij daarbij inderdaad bijkomend dat zij heeft nagelaten de rechtsgeldigheid en de echtheid van de huwelijksakte aan een controle te onderwerpen op basis van artikel 27 WIPR. Het middel dat hieromtrent werd ontwikkeld in het verzoekschrift heeft echter geen betrekking op een geschil met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de akte, maar heeft louter betrekking op het gebrek aan toepassing van deze bepaling bij de beoordeling van de voorgelegde documenten bij de visumaanvraag.

In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij bovendien uitdrukkelijk dat het “klopt dat er bij de burgerlijke staat op de Iraakse huwelijksakte gescheiden staat bij verzoekster als bij de referentiepersoon”. Hiermee lijkt zij uitdrukkelijk aan te geven zich op een partiële lezing van de voorgelegde gegevens te baseren.

Waar zij daarbij stelt dat dit niet inhoudt “dat de gemachtigde het origineel van de echtscheidingsakte niet meer moet nakijken om de akte te erkennen”, meent verzoekster dat dit niet wegneemt dat bij de aanvraag met de huwelijksakte inderdaad een gelegaliseerde buitenlandse akte werd bezorgd aan het bestuur, waarbij moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. In toepassing hiervan is de gemachtigde gerechtigd zowel de echtheid als de rechtsgeldigheid van de akte na te gaan, door deze o.a. te onderwerpen aan een inhoudelijke controle.

Door enerzijds te stellen dat er geen gelegaliseerde buitenlandse echtscheidingsakte werd voorgelegd overeenkomstig artikel 30 van het WIPR, waarmee het impliciet te kennen geeft dat geen toepassing kon gemaakt worden van artikel 27 van het WIPR wat deze echtscheidingsakte betreft, maar anderzijds geen toepassing te maken van artikel 27 van het WIPR wat de huwelijksakte betreft, handelt verwerende partij aldus onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en onevenredig en schendt het met haar gebrekkige motivering eveneens de motiveringsplicht.

Samengevat, heeft verzoekster Uw Raad ook allerminst verzocht om zich uit te spreken over de wettigheid van een eventuele weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, zoals verwerende partij opwerpt in haar nota met opmerkingen, maar louter om een onderzoek en beoordeling te verrichten van de wettigheid van de beslissing tot visumweigering, in overeenstemming met de artikelen 39/1 en 39/2 Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, dient de bestreden beslissing dan ook te worden vernietigd.”

Als bijlagen bij haar synthesesmemorie voegt verzoekster een kopie van de originele gelegaliseerde huwelijksakte van het huwelijk met meneer H. d.d. 10 januari 2024 en een kopie van de gelegaliseerde vertaalde huwelijksakte d.d. 1 februari 2024 (Synthesesmemorie, bijlagen 3 en 4).

3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het evenredigheidsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het evenredigheidsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het

afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.6. Zowel bij het beoordelen van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7. Verzoekster diende op 14 maart 2024 op de Belgische vertegenwoordiging in Jordanië een aanvraag in voor een visum gezinshereniging in functie van een Belgisch onderdaan, die volgens haar als haar echtgenoot dient te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van de visumaanvraag werd blijkens de beschikbare informatie een Iraakse gelegaliseerde huwelijksakte voorgelegd van 10 januari 2024. De bewijskracht van deze buitenlandse akte (artikel 28 van het WIPR) wordt als dusdanig niet ontkend, maar de gemachtigde van de staatssecretaris koestert gereede twijfels over de burgerlijke staat van de referentiepersoon bij het aangaan van dit huwelijk, waardoor hij zich niet kan uitspreken over de geldigheid van het buitenlandse huwelijk.

De twijfel over de burgerlijke staat van de referentiepersoon rijst omdat er geen gelegaliseerd bewijs van zijn echtscheiding voorligt, waardoor zijn celibataire toestand op het ogenblik van zijn tweede huwelijk van 10 januari 2024 onduidelijk is. In de beslissing wordt dan ook geconcludeerd dat “(h)et huwelijk (...) derhalve (...) het recht op gezinshereniging (niet open)”, waardoor het visum wordt geweigerd.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat de Belgische referentiepersoon sedert 2013 gehuwd was met mevr. A.-O. M. S. M., die in 2015 in het rijksregister als echtgenote werd geregistreerd, en slechts op 22 april 2023 uit de gegevens van het rijksregister werd verwijderd, ingevolge een echtscheidingsvonnis van de rechtbank van Brussel van 21 maart 2023. De Belgische referentiepersoon was echter ondertussen, op 27 november 2022, in Irak in het huwelijk getreden met verzoekster (bigaam huwelijk). Hij zou vervolgens op 27 november 2023 in Irak van verzoekster gescheiden zijn om dit bigame huwelijk op te heffen. Tenslotte is hij enkele weken later, met name op 10 januari 2024, opnieuw met haar in het huwelijk getreden. Het is op grond van dit laatste huwelijk dat het visum gezinshereniging werd aangevraagd.

Verzoekster leverde in het kader van haar visumaanvraag de nodige documenten aan om haar aanvraag te staven, maar van het echtscheidingsvonnis, dat op 27 november 2023 door een rechtbank in Al-Karkh (Irak) werd uitgesproken om het bigame huwelijk op te heffen, werd louter een niet-gelegaliseerde vertaling voorgelegd. Dit stuk kan dus krachtens artikel 30 van het WIPR niet worden aanvaard omdat, zelfs authentieke akten, geen bewijskracht hebben indien ze niet gelegaliseerd zijn (cf. RvS 9 januari 2024, nr. 258.369). Er lag dus geen bewijs voor van een beëindiging van het (bigame) huwelijk van 27 november 2022, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris concludeerde dat de burgerlijke staat van de referentiepersoon onduidelijk was.

3.9. Verzoekster levert in het enig middel van haar synthesesamenvatting in wezen kritiek op de weigering om de buitenlandse huwelijksakte te erkennen. Het in dit verband door verzoekster geschonden geachte artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR luidt als volgt:

“§1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Artikel 27, §1, vierde lid van het WIPR bepaalt dan weer dat “(i)ngeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep (kan) worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. [¹ Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.]¹ (...)”

Artikel 27, §1 van het WIPR voorziet in de zogenaamde erkenning *de plano*-erkenning van een buitenlandse authentieke akte. Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, een buitenlandse akte kan erkennen dan wel kan weigeren deze te erkennen. *In casu* wordt verweerder, als overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum gezinshereniging, geconfronteerd met een buitenlandse huwelijksakte. De verwerende partij kan derhalve, alvorens het gevraagde visum gezinshereniging af te leveren, verifiëren of de buitenlandse akten, waarop de aanvrager zich beroept, rechtsgeldig zijn.

3.10. Voor zover verzoekster in haar enig middel kritiek uit ten aanzien van het niet-erkennen van het in het buitenland voltrokken huwelijk tussen zichzelf en haar partner, moet worden opgemerkt dat het middel onontvankelijk is wegens gebrek aan rechtsmacht.

Zoals de verwerende partij uiteenzet in haar nota met opmerkingen, beschikt de Raad op grond van artikel 144 van de Grondwet niet over de vereiste rechtsmacht om zich over een beroep tegen de weigering van de erkenning van een buitenlandse akte uit te spreken. Het onderzoek naar de niet-erkenning van de buitenlandse akte zou er immers toe leiden dat de Raad een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een subjectief burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat, Brussel*, Bruylant, 1994, 249 en 387). Artikel 27, §1, vierde lid van het WIPR bepaalt overigens uitdrukkelijk dat “*ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg*”. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het huwelijk van verzoekster in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). In die mate is het middel niet-ontvankelijk wegens gebrek aan rechtsmacht van de Raad (cf. RvS 21 december 2011, nr. 216.971; RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497). De Raad stelt vast dat verzoekster zich met haar kritiek op de bestreden beslissing niet tot de juiste instantie richt. Uit niets blijkt immers dat er een procedure bij de familierechtbank aanhangig zou zijn gemaakt inzake de weigering van de erkenning van de buitenlandse akte.

3.11. Zoals verzoekster aangeeft in haar synthesesmemorie belet het gebrek aan rechtsmacht van de Raad inzake beroepen tegen de weigering om een buitenlandse akte te erkennen niet dat de Raad in antwoord op het middel kan onderzoeken of de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing deugdelijk heeft gemotiveerd (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

3.12. Verzoekster bevestigt in haar middel dat geen authentieke en gelegaliseerde versie van het Iraakse echtscheidingsvonnis van 27 november 2023 werd voorgelegd, maar zij meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet louter op deze vaststelling kon beroepen om te besluiten dat de burgerlijke staat van de Belgische referentiepersoon onduidelijk was op het moment van zijn tweede huwelijk met verzoekster. Verzoekster verwijst hierbij naar de authentieke en gelegaliseerde huwelijksakte van 10 januari 2024 en de gelegaliseerde vertaling daarvan (Synthesesmemorie, bijlagen 3 en 4) waarop expliciet vermeld wordt dat zowel verzoekster als de Belgische referentiepersoon op het moment van het tweede huwelijk “*divorced*” waren.

In haar nota met opmerkingen erkent de verwerende partij dat de gelegaliseerde huwelijksakte vermeldt dat verzoeksters partner ‘gescheiden’ was op het moment van het huwelijk met verzoekster op 10 januari 2024, maar zij is van oordeel dat dit niet tot gevolg heeft dat het originele echtscheidingsvonnis niet langer moet worden nagekeken om zich te vergewissen van de correctheid van de gegevens uit de huwelijksakte. De Raad stipt aan dat het getuigt van zorgvuldigheid om in het kader van de *de plano*-erkenningsbevoegdheid na te gaan of er (ook) een gelegaliseerd echtscheidingsvonnis voorligt, dat het bigame huwelijk van 27 november 2022 opheft, zoals trouwens vereist door artikel 30 van het WIPR, zodat er duidelijkheid kan ontstaan over de precieze burgerlijke staat van de betrokkenen. Waar verzoekster in haar enig middel aangeeft dat de verwerende partij heeft nagelaten de echtheid van de huwelijksakte aan een controle te onderwerpen, merkt de Raad op dat in de beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich eigenlijk niet kan uitspreken over de geldigheid van deze huwelijksakte omdat er geen gelegaliseerde echtscheidingsakte voorligt die hem in

staat stelt om de burgerlijke staat van de referentiepersoon te achterhalen. Er werd niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk ging door het gevraagde gezinsherenigingsvisum te weigeren omwille van de twijfel over de premaritale burgerlijke staat van de referentiepersoon.

3.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 27 en 28 van het WIPR, noch van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat de motieven in kennelijke wanverhouding zouden staan tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en/of het evenredigheidsbeginsel. Verzoekster slaagt er evenmin in een kennelijke beoordelingsfout aannemelijk te maken.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftientwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN